

Avonturentocht naar het Hoge Noorden voor het WK biathlon-ol.

Al sinds begin dit jaar zijn we aan't zeggen dat we met een groepje Borascanen België gaan vertegenwoordigen op het WK biathlon-ol in Noorwegen. Plannen worden gesmeed, verlofdagen ingezet, maar hou korter bij de afsluitdatum voor de inschrijving, hoe stiller het wordt in Belgenland. Na wat aandringen komt de ene afzegging na de andere binnen. Het gaat zelfs zover dat er uiteindelijk ene gek overblijft. Ik zal het maar zelf zeggen zeker. Die gek bezorgt jullie dit verslag.

Hals over kop wordt de inschrijving geregeld. Verblijf in de kazerne van Kjervik Air-base. Nu nog een boot zien te reserveren. Met het vliegtuig zou ook gaan, maar eerst toch eens goed bevragen hoe het dan met dat wapen moet. Alles verloopt vlotjes: de bevestiging van de inschrijving komt binnen en kort daarna die van de bootreservatie.

Woensdag rond 14h vertrek naar Noorwegen (of toch eerst naar Denemarken) De reis verloopt zoals gepland, zonder enige files. Halfweg in Denemarken neemt de luchtvochtigheid overhand toe, tot ze op een gegeven moment een kritische drempel heeft overschreden: met andere woorden, regen. Dat belooft!

Rond middernacht zijn we in Hirtshals waar we de ferry van Color Line nemen. Althans, dat was de bedoeling. Aan de check-in overhandig ik mijn reservatienummer en krijg na een korte stilte te horen dat de boot ... nog in Kristiansand aan de kade ligt. Come again ... De boot heeft een "brandje" in de machinekamer gehad en is niet kunnen uitvaren. 't Is niet waar hé. Reserveert ne mens eens voor 1 keer een boot en dan krijg je zoiets te horen. Toeval of niet, onderweg was ik nog aan't denken: "Stel dat de afvaart geannuleerd is wegens te weinig passagiers!" Nu wil dat toch wel lukken zeker.

Enfin, de man in 't kotje verwijst mij vriendelijk door naar het hoofdbureau waar men een boeking voor de snelle ferry van morgen kan regelen en een overnachting in een hotel op kosten van de rederij. Of wat dacht je?

Als ik boven kom in het hoofdgebouw komen we de eerste bekenden tegen: Thomas Jensen van het Deens team. Hij heeft hetzelfde probleem uiteraard. Samen met nog 4 andere Denen is hij met een militair busje komen aanrijden uit Kopenhagen. Ole Christiaensen had hem nog gebeld om te zeggen dat de afvaart geannuleerd was, maar ze waren al onderweg en besloten het erop te wagen.

Een vriendelijke juffrouw achter de balie weet mij inderdaad te bevestigen dat ik, en alle andere gedupeerden, morgen de snelferry kan nemen die vertrekt om 12h15. Zonder meerkost. Integendeel: vermits ik nu geen overnachting en dus geen cabine nodig heb, zal de factuur €74 lager zijn. Op de vraag of ik mijn geld kan terugkrijgen wordt doorverwezen naar de reismaatschappij die de boeking voor mij deed. Oeps, dat was via internet en de firma heeft zetel in ... Engeland. Dat zijn zorgen voor later. Ik zal mij niet meer laten vangen. Bij een boeking via internet enkel nog bij de rederij zelf. Voor Litouwen was dat zo bv. Maar goed, ik krijg nog een bewijs mee voor een overnachting in hotel Skaga een kleine kilometer terug. Nu moet ik zeggen dat ik wel meermaals met een dergelijk probleem wil geconfronteerd worden als men mij een dergelijke accommodatie aanbiedt. Een klasse 4-sterren hotel op kosten van Color Line. Een kamer tweemaal zo groot als normaal met een aparte zithoek en grote badkamer. Een uitgebreid ontbijtbuffet was ook inbegrepen. Wat wil je nog meer! Enkel de sleutel afgeven en niets betalen. Ha, kon dat maar altijd!

Het regende nog altijd vollebak en de vooruitzichten waren niet denderend. Tot overmaat van ramp bleek ook deze 'snelle' ferry een vertraging opgelopen te hebben van 15'. Oef, rond 13h00 kiest de ferry het ruime sop. Iedereen kreeg een zetel toegewezen, maar er werd volop reclame gemaakt voor de captain's class: meer plaats en eten en drinken inbegrepen. Meerprijs: tussen €15 en €27. Aan het raam zitten had geen zin: er was buiten niets te zien behalve regen. Hoewel, halfweg begon de hemel uit te klaren. En inderdaad, er verscheen een zonnetje. Ondanks de zon wordt door de kapitein omgeroepen om plaats te nemen in de zetels. Er zijn vele grote golven, de boot gaat hennig op en neer. Dit is de eerste keer dat ik dit hoor omroepen.

Rond 15h30 rijden we van de ferry Noorwegen binnen. Aan de grens mogen alle wagens vlotjes doorrijden: Noren, Denen en zelfs Duitsers. Maar deze Belg mag stoppen. Zo'n nummerplaat hebben ze nog niet dikwijls gezien. "Van welk land bent u?" België! "Waar gaat u naartoe?" Kjervik Air-base! "Oh, militaire zaken?" Nee, voor sport, oriëntatie. Nog eens in de wagen rondkijken en dan ... OK, rij maar door.

De kazerne was niet moeilijk te vinden: tegenover de luchthaven. Als we aankomen rond 16h00 is het net tijd voor het avondeten. Groenten, aardappeltjes en gebakken zalmschijfjes. Als dessert een vruchtengel met pudding.

Voor en schiettraining is het te laat: dat was maar tot 15h00 toegankelijk. Als de Denen nog gaan valt er wel wat te regelen, maar zij vinden de afstand naar de schietstand te ver (20km). Enkel nog ol-training is voldoende. Om 18h00 is de openingsceremonie met de nodige toespraken. Er wordt vooral gepleit om ook de biathlon-ol in het CISM (Militair Wereldkampioenschap) te krijgen. We zullen zien.

Direct na de ceremonie volgt een teamleadermeeting. We krijgen alle uitleg over de sprint van morgen en vragen worden beantwoord. Het is 19h30 als ik afrij naar de training. Een punt-ol van een kleine 1,5 km met 6 posten. Zeer heuvelachtig en vooral groen terrein. Het valt evenwel vrij goed te volgen op de kaart. Ik denk slechts 1 post mis te hebben, maar dan ook goed mis. Ik kreeg er kop nog staart aan vast. Ik wist wel waar ik stond, maar de uit-post was niet te lokaliseren op de kaart. De overige posten waren OK. Nog rap 1 post van de oriëntatie aandoen en dan terug naar de auto joggen. Conclusie: zwaar reliëf en veel groen. I love it !!! Niet dus! Na een douche nog wat paperassen doornemen, bed opmaken en slapen. Morgen is de sprint.

7h, opstaan en eten gaan. Mijn kamer is ongeveer 10' wandelen van de refter. Ik zit samen met alle andere teamleaders in een blok net buiten het kamp in een single-room. Maar wat voor een. Voor diegenen die erbij waren: nog beter dan in Aalborg. Een heuse studio, enkel een keuken ontbreekt nog.

Maar goed, tijdens het ontbijt vraagt Hans Wickbom of hij met mij kan meerijden en er nog een Zweeds meisje mee kan. Daar zeg ik geen nee tegen. Afspraak om 9h00 aan de poort. Het is ongeveer 30' rijden door prachtig terrein. Parallel aan een smalle fjord. Je waant je haast in de voorpalen.

De wedstrijd heeft plaats in een heus biathlon-stadium, evenwel nog in renovatie. De schietstand is klaar, enkel de ski-tracks dienen nog afgewerkt te worden. Het is een mooie zonnige dag en al aardig warm! Ik neem de tijd om alles eens goed te bekijken zodat we volgend jaar even goed kunnen organiseren. Elk land krijgt een aantal banen om in te schieten. België, Duitsland en Nederland krijgen samen 1 baan toegewezen. Gelukkig komen Mietta en Olaf pas 1h later aan. Ik krijg mijn geweer afgesteld tot ik 4 van de 5 targets in de roos tref. Er is geen wind of regen en de zon hindert niet. Ideale condities dus.

Om 13h01 start de eerste loper. De start is vlakbij op 30m afstand. Een voorstart van 100m brengt je in het bos. De 1^e omloop is ongeveer 1700 meter lang met 11 posten. De omloop is niet zo moeilijk en de posten worden probleemloos geknipt. Wapen nemen en proberen tot rust te komen. 5 targets afschieten met 5 kogels in liggende positie is de bedoeling. Ondanks het goede inschieten krijg ik slechts 1 doel afgeschoten. Dit worden 4 strafonden van elk 50". Dat maakt al 200" te veel. Olaf, die 1' na mij is gestart, moet 1 ronde minder lopen en komt dus dichterbij. De 2^e omloop is 2200 meter lang en telt 14 posten. Ook deze ronde wordt probleemloos afgelegd. Nu proberen 5 targets staand af te schieten. Olaf staat langs mij. Ik krijg er 3 afgeschoten en moet dus 2 strafonden lopen. Olaf moet er eentje meer lopen en eindigt 9" voor mij in het klassement. Christian Boen uit Noorwegen wint de sprint in 27'33". Mijn tijd: 7'42" achter de winnaar op plaats 31/35. In het ideale geval dat ik alles zou hebben getroffen was ik ... 6^e geweest. Een wereld van verschil!

Met hangend hoofd gaan we terug richting kazerne. Net op tijd voor het diner. Snel gaan douchen en naar de teamleader-meeting. Een aantal kleine probleempjes worden aangekaart. Denemarken en Zweden hebben een probleem met de startlijst. In het reglement staat dat er minstens 4' tussen atleten van hetzelfde land moet zijn. Voor sommige Zweedse loopsters is dit 6' terwijl er enkele vakante plaatsen tussen zitten. Er wordt gevraagd deze vakante plaatsen te schrappen, dan zou het in orde zijn. Maar dan moeten ook de heren aangepast worden want also komt er 3' tussen 2 Noren. Kortom, werk voor het secretariaat.

Alle uitleg wordt gegeven over het wedstrijdverloop van morgen. Na afloop volgt de Algemene Vergadering van IBOF. Er wordt 3h vergaderd. Belangrijke punten om te onthouden zijn als volgt. Duitsland en Nederland hebben zich als lid aangeboden en werden aanvaard door IBOF. Turkije, welke in 2007 het WK organiseert, heeft 2 jaar geen teken van leven gegeven. Er wordt nog een poging ondernomen om een antwoord te krijgen. Finland stelt voor om vanaf 2006 ook een junioren- en een veteranenkampioen uit te roepen. Echter, enkel de D/H 21 kunnen wereldkampioen worden. Ook stellen ze voor om in elk land 1 weekendwedstrijd te organiseren die kan tellen voor de Europacup. Beide wedstrijden, behalve een aflossing, tellen voor punten. Deze voorstellen zullen verder behandeld worden tijdens de Raad van Bestuur op het Open Deens Kampioenschap in Aabenraa.

Zweden stelt voor om 3 commissies op te richten: financiën, sport en Public-relations. Elk land wordt gevraagd om tegen 15 oktober te laten weten hoeveel mensen in welke commissie zal zetelen. Dus, vrijwilligers gevraagd.

Het is iets voor 22h als ik terug op mijn kamer kom. Nog snel mijn wapen reinigen en slapen gaan.

Zaterdag 27 augustus: klassieke afstand. Ontbijten en alles inladen voor de wedstrijd. We worden in hetzelfde stadium verwacht als gisteren, maar de wedstrijd vindt plaats op een andere kaart. Er wordt al gefluisterd dat de Noren de rare gewoonte hebben om in hun punt-ol ook huizen te gebruiken als uit-objecten. We zullen zien. Het inschieten verloopt weer prima. Reeds van in het begin tref ik de doelen binnen de limiet. Ik merk wel een verschil tussen kogels. Ik heb nog een rood doosje van het merk Eley. De Denen schieten hier allemaal mee. De kogels van Winchester gebruik ik normaal altijd. Nu dus ook. Mijn geweer is afgesteld voor dit merk. Als ik dan de Eley-kogels gebruik merk ik dat deze een kleine 5cm afwijken naar rechts. Niet gebruiken dus.

De start is ongeveer 1600 meter van het stadium. We lopen door een kleine buurt en gaan volop bergop. Goed kijken naar de huizen die je passeert, wordt me aangeraden. Ik probeer dus de situatie goed te memoriseren. Bijna bovenaan een berg, aan een rond gebouw, is de start van de punt-ol. We starten bijna als laatste deelnemer. Nog slechts een handvol atleten achter mij. De punt-ol lijkt niet moeilijk maar telkens als je moet aanduiden waar je bent of waar de uit-post staat, wordt het moeilijker.

En inderdaad er zijn 2 posten die een huis vragen aan te duiden op de kaart. Volgens mij heb ik er deftig langs geslagen. We zullen straks wel zien. Aan de kaartwissel krijgen we een joekel van een kaart in onze handen geduwd. Snel iets drinken en lopen maar. Naar post 1 kan je over paadjes lopen. Ok dus. Post 2 is een been van een kleine 1500 meter. Maar als je goed oplet kan je haast de volledige afstand overbruggen langs paden. Dat doen we dan ook. Aan de post zelf, op ongeveer 50m van de post, ben ik plots de draad kwijt. Ik kan de situatie in het terrein niet meer terugvinden op de kaart. Ik verlies hier zeker 15' voor ik hem vindt. Eventjes speelt de gedachte door mijn hoofd om op te geven. Maar dat kan ik toch niet maken zeker. Moedig doen we dus verder. Voor post 4 maak ik een veel te grote omweg. Naar post 5 vertrek ik 90° verkeerd. Aan post 7 kom ik in een vergelijkbare situatie als aan post 2. Ik wil maar niet begrijpen dat ik aan de verkeerde kant ben. Ook hier verlies ik ongeveer 7' Naar post 9 nog een beetje drinken. De arme man heeft op mij moeten blijven wachten. Nu kan hij opbreken en vertrekken. Post 15 tenslotte raak ik in de war door de vele open plekken. Het juiste plekje vinden is de kunst. Na wat twijfelen vindt ik de plek. De overige posten gingen goed.

Als laatste deelnemer kom ik in het stadium aan. Ik neem mijn geweer en ga eerst liggend schieten. Ik krijg er 6 van de 10 afgeschoten. Niet slecht moet ik zeggen. Nu een rondje lopen en dan staand schieten. O ramp, het rood komt me op de wangen. Ik krijg slechts 2 treffers. Wat een afgang. In het eindresultaat belandt ik op de laatste plaats. Als ik eventjes ga checken op de moederkaart van de punt-ol heb ik toch nog hoop op een goed resultaat op dit onderdeel. En inderdaad: ik heb maar voor 8mm misgeknipt. Niet slecht voor Noors terrein. Alleen spijtig van de rest...

Nu ik binnen ben begint ook iedereen in te pakken om terug naar de kazerne te rijden. Daar nemen we een uitgebreide douche en maken ons klaar voor het banket. Ook de valies wordt reeds klaargemaakt want we vertrekken morgenvroeg terug naar huis. Spijtig dat we de aflossing niet kunnen meelopen, maar het werk gaat nog altijd voor.

Op het banket is iedereen aanwezig. Geen uitzonderingen. Er is 1 tafel voorzien voor de organisatie en de leden van het bestuur van IBOF. Ik ga bij Mietta en Olaf aan tafel zitten bij de Denen. Mijn Noors of Zweeds is nog niet zo goed dat ik mij daartussen kan zetten. Het banket wordt ons aangeboden door de Noorse Militaire Overheid. En wat voor een banket. Je kan een eerste maal gaan voor koude gerechten: zalm (normaal en gerookt), garnalen, verschillende soorten vis, mosselen, ... Als je een tweede maal gaat kan je uit de warme gerechten kiezen. Hoofdbestanddeel hier is rendiervlees met een lekker sausje. Je kan aardappeltjes of puree nemen. Natuurlijk zijn er ook nog groenten. Kortom, op culinair vlak moeten de Noren zeker niet onderdoen. Als dessert is er nog taart of ijs met een speciaal sausje: er zitten namelijk bessen in die speciaal uit het noorden van Noorwegen komen. Een zeldzame soort en daarom ook vrij duur. Er is dus niet op een kroon gekeken. Tussen de gangen door werd er door onze gastheer nog sfeer gebracht door ons te laten zingen. Onderaan kan je een tekst lezen. En geloof me, iedereen zong mee. De sfeer zat er duidelijk in. Er werd ons ook 1 drankje aangeboden. Wilde je nog een drankje, dan moest je dat zelf betalen.

Na het banket werden we uitgenodigd om in een kantine iets verderop koffie en cake te nuttigen. Je kon ook andere dranken aan de bar kopen. Ook hier zagen we vrijwel iedereen terug. Tegen het einde van de avond heb ik nog een hartelijk gesprek gehad met de verantwoordelijke van het secretariaat en de logistiek. Hij bezorgde mij een pakket met gegevens en ik kreeg nog een hoop nuttige tips die ons kunnen helpen volgend jaar. Terug aan mijn verblijf heb ik mijn wagen reeds ingeladen op het meest noodzakelijke dat ik nog nodig had na. Een goede nachtrust was welkom want morgen rijden we terug.

Zondagmorgen zo snel mogelijk proberen te ontbijten en afrijden naar de haven. Nog afscheid nemen van al onze bekenden en een woordje van dank aan de organisatie. In Kristiansand nog snel tanken en inschepen. De rest van de reis verloopt zonder problemen. Spijtig dat we morgen alweer moeten gaan werken. Was ik maar al met pensioen...

Biathlon orienteering song (met de melodie van Molly Malone)

In Kristiansand city,
The surroundings so pretty,
To do orienteering in beautiful terrain!
With the rifles we're shooting,
And then the Champions saluting,
Saying congratulations
You've done a great run!

By the time you leave Norway,
We hope you will all say,
Have been treated friendly – in good atmosphere!
Already looking for next year,
Thus wanting to be there,
Thinking this kind of event,
Gives lots of great fun!

HEY!

